

Tönköl József

Mennyi köd mindenben

Mennyi köd mindenben, a véremből gyúrt sárkakasok
 magasra röpködnek az ünneplő táj kupolája alatt,
 ropog velük a hó a nyolcadik emeleten,
 sehol egy ördögpród, csak érett uborkababa tapsol,
 keze-lába vessző, mennyi szárhegedű, szélkereplő,
 hidasjáték, gólyakő, gömbölyű kavics, bimbós kapu,
 még látni a hazafutó lovak száján a habot,
 az angyalok Jézus kecskéjét fejték, csöcsét húzták,
 tej csorrant, ömlött, betonjárdába ütközött,
 kétfelé ágazott, beszélnék róla, tudtam, hogy így lesz,
 tudott róla a macskánk, az emléktelen udvarunk,
 az Esthajnalcsillag, vagy mégse?,
 a halál itt van a számban, hajnallik, de nem jól,
 mintha csak a köd jönne, és ág se, fal se,
 büntető Teremtő se, ki hinti friss vérrel a lélegző sárt.

Tönköl József

(1948, Nyógrád)

költő, hírlapíró, karikaturista,
Győrben él

Másikunk is ámul

A másikunk is ámul éjjel, de úgy, mint amikor
 jönnek rám madárzajok, hajnali szilaj kígyók, vadászó emlősök,
 mint oly gyakran máskor is, ahogy mesélem,
 mintha üldözött jézusgyík volnék, menekülök buborékról buborékra,
 mielőtt elpattannának sovány ujjaim alatt,
 ahogy rég-időben, kőpikkelyes lábam hullámszó víz tetején zajt üt,
 borzongok, esőerdőket képzelek hozzá,
 fölmagzott gazban szekereket, kőföregeteget,
 keresem tündöklő gyík szavát, amely kísér,
 az anyám védelmező kezére gondolok,
 térdepelnék, hogy ne hagyjon el, nincs sehol,
 elsötétített szoba a szemem,
 itt mind, mind semmit sem ér az ezüst szárny, torkom törmelékekkel teli,
 szekrényajtón tintaceruzával írt keresztnevek:
 István, János, József, Ferenc,
 öreg Mária, fiatal Mária, Teréz, Irén,
 mint az esti hó pora, úgy olvadt el fájó szívük, töprengeni nem szabad,
 mit tudhatott az, akinek nincs szája, nevetése,
 itt futni s zuhanni kell: álmatlanul, könnytelen.